

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρέφου του ηρωϊκού κλέφτη, Φραγγιάτα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δίπλας ήταν την εποχή εκείνη απ' τους πιο περιφημούς Τουρκομάχους τών 'Αγρώνων καπετανέως.

«Άλλοτε άρματωλός κι' άλλοτε κλέφτης, είχε γίνει τὸ φόβητρο τών Τούρκων.»

«Ο Δίπλας δέχτηκε τὸν Κατσαντώνη στὸ ἀκέρυ μου μετὰ χαρὰ, ἐκτιμώντας ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὴν ἀξία τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ κλέφτη.»

Τὸ ἐξήγησε ὅμως συγχρόνως ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ κλέφτη δὲν ἦταν κατὰ τόσο εὐχάριστη. Ἐλευθερὴ θέβαια, ἀλλὰ καὶ γεμάτη κινδύνους καὶ θάνατα καὶ κακοπέρασι.

—Τόσο τὸ καλύτερο, καπετάνε, ἀπάντησε ὁ Κατσαντώνης στὸ Δίπλα. Τόσο τὸ καλύτερο... Ἐγὼ θέλω νὰ ζῆσω ἐλεύθερος, μακριὰ ἀπ' τοὺς Τούρκους. Κι' αὐτοὶ θὰ πληρώνουν πάντα γιὰ τὴν ἀγρία ζωὴ ποὺ κάνουμε στὰ βουνά.

«Ο Δίπλας δὲν ἐπέμεινε.

Ἦξερε νὰ ψυχολογῇ μ' ἕνα θλιμμένο τὰ καλά παλληκάρια. Καὶ κατάλαβε, ὅτι ὁ Κατσαντώνης θὰ γινόταν γρήγορα τὸ δεξὶ του χέρι...

Ἦ εἰδικὸς τοῦ φόνου τοῦ Μπουλούμπασα δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ στὰ Γιάννενα.

Ἐνας Ἀρβανίτης εἶδε τὸν Ἀλῆ Πατσᾶ καὶ τὸ ἐξίστησε τί συνέβη ἀκριβῶς.

«Ο Ἀλῆς φρόναξε ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Ἐνας ραγιαῖς τόλμησε νὰ σκοτώσῃ ἕνα Μπουλούμπασα! Αὐτὸ ἦταν τρομερὸ!

—Νὰ τὸν κομματιάσετε τὸ γκαϊουρὸ!

οὐβριαξέ ὁ Ἀλῆς. Νὰ τὸν φέρετε στὰ Γιάννενα.

Νὰ τὸν παραδώσετε στοὺς γύφτους νὰ τοῦ σπάσουν μετὰ τὰ φουριά τὰ κόκκαλα, κόμπο σὲ κόμπο!...

«Ο Ἀρβανίτης χαμήλωσε τὸ κεφάλι τοῦ στενωγισμένου.

«Ο Πατσᾶς ὠπιοιάστηκε.

—Γιατὶ δὲν μιλάς, ὀρέ; τοῦ φώναξε.

—Πασσᾶ μου, τραύλισε ὁ Ἀρβανίτης,

Πασσᾶ μου, νὰ σοῦ πάρω τὸ κακό, ὁ φονιάς ἔφυγε...

—Ἐσφυγε!...

—Ναί, Πασσᾶ μου. Σκότωσε ξαφνικά τὸν Μπουλούμπασα, κι' ὕστερα, πρὶν προλάβουμε νὰ συνέβουμε καλὰ-καλὰ πῆρε τὰ βουνά καὶ γάθηκε, ἔγινε καπνός!...

Αὔσασε ἀπὸ τὸ θυμὸ του ὁ Ἀλῆς.

«Ἀρχισε νὰ θρῆζη καὶ νὰ φοβερῆζη τὸν Ἀρβανίτη:

—Τόσοι νομάτοι, ὀρέ, κι' ἀφήσατε ἕναν παλιοπροσᾶ νὰ σὰς σκοτώσῃ τὸν καπετάνιο καὶ νὰ φύγῃ; Οὐ νὰ μοῦ γαβῆτε, κιοτῆδες!... Χάσου, ὀρέ, νὰ μὴ σὲ θλέπω μπροστὰ μου!...

Πισωπατῶντας ὁ Ἀρβανίτης ἐνῆκε δέξω, χωρὶς νὰ θγάλλῃ μιλιὰ, κατατρομαγμένος.

«Ἀμέσως κατόπιν ὁ Ἀλῆς κάλεσε ἕναν ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες του καὶ τὸν δίδαξε νὰ στείλῃ πρὸς καταδίωξιν τοῦ Κατσαντώνη διαφόρους ντεροβενγαγάδες, μετὰ διαλεχτὰ παλληκάρια.

Συγχρόνως ὁ Ἀλῆς ἔδωσε διαταγὴ νὰ πιάσουν τοὺς γονεῖς τοῦ Κατσαντώνη καὶ νὰ δημεύσουν τὴν περιουσίαν τους.

Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματα.

«Ο δυστυχὴς Μακρυγιάννης συνελήφθη, μαζί μετὰ τὴ γυναίκα του καὶ κλείστηκε στὰ φρικτὰ μπουντρούμια τῶν φυλακῶν τῶν Ἰωαννίνων.

Οἱ γονεῖς τοῦ Κατσαντώνη δὲν μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν καὶ πολὺ μέρα στὴν Κόλασι, στὴν ὁποία τοὺς ἔβριεαν. Καὶ λίγον καιρὸ κατόπιν πέθαναν κι' οἱ δύο, θύματα τῆς θηριωδίας τοῦ ἀπειθροῦ τυράννου τῆς Ἠπείρου!...

Μόλις ἔμαθε ὁ Κατσαντώνης τὸ σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπο τέλος τῶν γονέων του, μέσα σὲς σκοτεινὲς κι' ὕγρες φυλακὲς τῶν Ἰωαννίνων, αἰσθάνθηκε ἀπερίγραπτη λύπη. Ἀγαπούσε τοὺς γονεῖς του κι' ὁ θάνατός τους τοῦ σπάρανε τὴν καρδιά. Ὁρκίστηκε λοιπὸν νὰ ἐκδικηθῇ σκληρὰ τὸν Ἀλῆ Πατσᾶ. Νὰ μὴν πάμῃ οὐτε στιγμή νὰ σκοτώσῃ Τούρκους, ὅσο τοῦ μὲνε καὶ μιὰ σταλαγματιὰ αἵμα σὲς φλέβες του.

Τὸ σῶμα τοῦ Δίπλα δὲν εἶχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παρὰπάνω ἀπὸ δέκα παλληκάρια. Κι' ὅμως μετὰ τοὺς δέκα αὐτοὺς πολεμιστὰς

ὁ Δίπλας κι' ὁ Κατσαντώνης ἔκαναν θαύματα.

Πάνω στὴ σημαία τοῦ Δίπλα ὁ Κατσαντώνης ἔγραψε: «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος!» Κι' ἀνυπομονοῦσαν πλέον νὰ συναρτηθοῦν μετὰ Τουρκαρβανίτες καὶ νὰ χτυπηθοῦν μαζί τους.

Ἦ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς δοθῇ. Οἱ ντεροβενγαγάδες, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει ὁ Ἀλῆς νὰ χτυπήσουν τὸν Κατσαντώνη, πῆραν παγανά τὰ βουνά, ἀναζητῶντας τον.

Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε κι' ὁ Κατσαντώνης. Ξέροντας καλὰ τὰ μονοπάτια τῶν βουνῶν, παραφύλαγε τοὺς Τουρκαρβανίτες, τοὺς ριχνόταν ξαφνικά καὶ τοὺς τσάκιζε.

Στὶς πρώτες αὐτὲς συμπλοκὲς μετὰ τοὺς ἔχθρους, ὁ Κατσαντώνης ἔδειξε ἐξαιρετικὴ παλληκαρία. Ἐπεφτε πρώτος στὴ φωτιὰ καὶ τσάκιζε τοὺς Τουρκαρβανίτες.

Μὲ τὸ γαϊατᾶνι στὸ χέρι ὤρμωσε κατὰ τοῦ ἔχθρου κραυγάζοντας:

—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κατσαντώνης! Ἐλάτε νὰ με πιάσετε!...

Μὰ οἱ Τουρκαρβανίτες τὸν ἔτρεμαν. Τοὺς φόβιζε κι' ἡ φωνὴ του ἀκόμα. Καὶ μόλις ἀντηχοῦσε, μέσα στὸ χυλασμό τῆς μάχης, τὸ θρονητὸ ἐξερωνήτῳ του, ἔφευαν ἐντρομοὶ καὶ κατατρομαγμένοι.

—Φευγάτε, ὀρέ, ὁ Κατσαντώνης πλάκωσε!...

Ἦ παλληκαρία τοῦ Κατσαντώνη εἶχε προκαλέσει, ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ θαυμασμό

«Ο Ἀλῆ Πατσᾶς στὸ σερᾶν τοῦ

—Ἔϊστε σύμφωνοι, συντρέφοι;

—Σύμφωνοι, σύμφωνοι, καπετάνε, φώναξαν οἱ κλέφτες.

Κι' ἔτσι ὁ Κατσαντώνης δὲν ἔφερε πειὰ καμιά ἀντίρρηση. Ἀνέλαθε τὴν ἀρχηγία τῶν παλληκάρων, χωρὶς ἐνοχεῖται ν' ἀπομακρυνθῇ κι' ὁ Δίπλας ἀπὸ τὸ μικρὸ σῶμα.

B'.

Μόλις ἀνέλαθε τὴν ἀρχηγία τῶν παλληκάρων τοῦ Δίπλα ὁ Κατσαντώνης, ἡ πρώτη του δουλειὰ, ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν πολεμιστῶν του.

Ἔγχε σχέδια μεγάλα ὁ νεαρὸς κλέφτης. Καὶ τὰ σχέδια του οὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ πραγματοποιηθοῦν μετὰ μιὰ χούφτα παλληκάρων.

Μὲ λίγους ἐξ ἄλλου συντρέφους διέτρεχε τὸν κίνδυνον, ὅσο γενναῖος κι' ἂν ἦταν κι' αὐτὸς κι' οἱ ἄνδρες του, νὰ ἐξοντωθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πέφτοντας σὲ καμιά ἐνέδρα λαχουρῶ ἔχθρικοῦ σώματος.

Ἦξερε καλὰ ὁ Κατσαντώνης, ὅτι ὁ Ἀλῆς δὲν θὰ τὸν ἀφινε νὰ ἠσυχάσῃ. Θὰ τὸν κυνηγοῦσε μετὰ λύσσα, θάσπελνε ἐναντίον του τοὺς πλεθρομένους ὄπλαρχηγούς του. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ χάνῃ καιρὸ.

(Ἀκολουθεῖ)